

รักนี้
รัก
หนัก
ให้มาก

守寡后我重生了

เชียวจยาเหริน 笑佳人 เขียน
สนสรายุ แปล

67

ถึงจะเป็นช่วงพักกลางวัน ทว่าหวหาหยางกลับไม่อาจข่มตาหลับ นางนอนอยู่บนเตียงร่วมกับซีฮองเฮา ประเดี๋ยวกีฬุดจางอิงแอบอยู่ในอ้อมกอดของผู้เป็นมารดา ประเดี๋ยวก็นอนหงายอยู่อีกด้านคล้ายจะนอนแล้ว แต่เพียงไม่นานก็หันหน้ามา สองตาเป็นประกายเต็มเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม

ซีฮองเฮาเอ่ยอย่างอัปจน "เจ้านะเจ้า เหตุใดถึงยังทำตัวร่าเริงกับเด็กน้อยเช่นนี้"

"แต่ไหนแต่ไรลูกก็เป็นเด็กน้อยของเสด็จแม่"

อยู่ข้างนอกหวหาหยางเป็นองค์หญิงที่ผู้คนต่างเคารพและเกรงกลัว ถึงนางจะมีความสุขกับความรู้สึกเช่นนั้น แต่นั่นก็ต้องแลกมาด้วยการรักษา ท่วงทีน่าเกรงขามขององค์หญิงไว้อยู่ตลอดเวลา เหมือนอย่างทีนางเองก็อยากไปเดินเล่นอยู่กลางแจ้งๆ หลังบ้านเก่าสกุลเจินนั้น แต่กลับยังต้องวางท่าคล้ายไม่นึกแยแส เป็นเพราะถูกเจินจิ้งจิง 'บังคับ' เลยได้แต่

ต้องยอมทำตามเล่นน้ำอยู่ครู่หนึ่ง จะมีเพียงยามอยู่ข้างกายเสด็จพ่อเสด็จแม่เท่านั้น นางถึงสามารถทำตามใจ ไม่ต้องกังวลว่าจะทำให้ท่าที่น้ำเกรงขามขององค์หญิงต้องเสียหายแต่อย่างใด

ชีฮองเฮาหลับฝันผมยวสลายของผู้เป็นบุตรสาวก่อนจะเอ่ยถาม "ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ากับราชบุตรเขยเป็นเช่นไรบ้าง ตลอดระยะเวลาสองปี ที่ไปอยู่บ้านเก่าสกุลเงิน เขาเคยทำอันใดให้เจ้าน้อยเนื้อต่ำใจบ้างหรือไม่"

สกุลเงินคนอื่นๆ นางไม่นึกเป็นห่วง ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะบุตรสาวของตนไม่จำเป็นต้องคลุกคลีติดโม่งอยู่กับคนเหล่านั้นทั้งเข้าคำ เว้นก็แต่เงินจิ้งจกที่อยู่ร่วมเตียงเคียงหมอนด้วยเท่านั้น ระหว่างสามภรรยาเรื่องราวมีเรื่องขัดแย้งเกิดขึ้นได้ง่ายที่สุด

ชีฮองเฮายังจำได้ว่าหลังหว่านหางแฉ่งงานออกเรือนไปไม่นาน ตอนกลับวังมาพ้องเรื่องเงินจิ้งจกนั้น นัยน์ตาของบุตรสาวเต็มไปด้วยความรู้สึกรังเกียจอย่างเห็นได้ชัด

หว่านหางคิดอย่างละเอียดรอบคอบครู่หนึ่ง เงินจิ้งจกทำงานโมโหอยู่เป็นประจำก็จริง แต่หากจะบอกว่าจงใจทำให้นางน้อยเนื้อต่ำใจ เขาไม่เคยทำเช่นนั้นมาก่อน

เขายอมนอนบนพื้นอย่างว่าง่ายเพื่อกันหนอนบังแมลงสัตว์เลื้อยคลานให้กับนาง ตอนกินอาหารมังสวิรัตเขายังลอบออกไปซื้อเนื้อมาให้นางกิน ยิ่งไปกว่านั้นตอนเผชิญหน้ากับน้ำท่วมเขายังยินดีแบกนางขึ้นเขาคีตต่างหาก

"ไม่มีเพคะ เขาไหนเลยจะกล้าทำลูกน้อยเนื้อต่ำใจ" หว่านหางพูดพลางม้วนเส้นผมเล่น สีนํ้าท่าทางคล้ายได้บอกได้ใจอยู่แล้ว

ชีฮองเฮาแหย่ยิ้ม "กล้าหรือไม่กล้าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คิดหรือไม่คิดก็เป็นอีกเรื่อง ราชบุตรเขยบางคนเกรงพระราชอำนาจไม่กล้าทูลติเตียนของค์หญิง

ทว่าในใจกลับลงมือทำไปไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ทำยที่สุดก็ขึ้นอยู่กับว่าเขา
มีใจให้เจ้าหรือไม่ต่างหาก"

หว่าหยางนั่งเงียบ

ความรักความรู้สึกอะไรพวกนั้นดูเหมือนจะเป็นเรื่องของพวกนักปราชญ์
นักกวีเสียมากกว่า หรือไม่ก็เป็นการเขียนจดหมายรักหวานซึ้ง ส่งความในใจ
ผ่านภาพวาดบทกวี หรือแม้แต่เสียงพิณเสียงขลุ่ยต่างก็สามารถใช้แทน
คำพูดจากหัวใจได้ทั้งนั้น ทว่ากับคนอย่างเงินจิ้งจอก เขาทำดีกับนางก็จริง แต่
ไม่เคยพูดจาหวานหูอันใดกับนางแม้เพียงครั้ง ตรงกันข้ามกลับมีแต่คำพูด
สองแง่สองง่าม หยาบโตนเป็นกระบุง ถึงขั้นเคยบอกว่าต่อให้ปลดเขา
ออกจากตำแหน่งราชบุตรเขย เขาก็จะไม่มีวันไปแตะต้องสตรีอื่น ต่อให้
นางตายก็ยินดีเป็นสามภรรยากับนาง คำพูดเหล่านี้สำหรับหว่าหยางแล้ว
เป็นเพียงคำพูดเหลวไหลบนเตียงทั้งนั้น นางไม่เคยยึดถือเป็นจริงเป็นจัง
แต่อย่างใด

หว่าหยางมั่นใจว่าเงินจิ้งจอกหลงใหลในเรือนร่างของนาง ชอบถึงขั้น
ที่เรียกว่าหัวปักหัวปำ แต่ความปรารถนาระหว่างชายหญิงนี้เรียกว่าความรัก
ได้กระนั้นหรือ

นางเชื่อมากกว่าว่าหากมีวันใดสักวันที่นางกับเขาแยกทางกัน ขอเพียง
จับโฉมสะคราญผิวขาวราวกับหิมะสักคนโยนเข้าไปในห้องของเงินจิ้งจอก
เขาต้องกระโจนเข้าใส่ทันทีเป็นแน่

แน่นอนว่าตราบไต่ที่ยังไม่แยกจากกัน มีองค์หญิงเช่นนางอยู่ใน
ครอบครอง เงินจิ้งจอกจะไม่ชายตามองสตรีอื่น

"ลูกไม่สนใจว่าเขาคิดเช่นไร ขอแค่เขาไม่กล้าเท่านั้นก็พอเพคะ"

หว่าหยางพูดอย่างไม่ใส่ใจ

ชีฮองเฮาพินิจพิเคราะห์ดูผู้เป็นบุตรสาว "แล้วเจ้าเล่า ชอบเขาหรือไม่"
"คงไม่อาจบอกว่าชอบมากได้ แต่ตอนนี้ไม่ขัดหูขัดตาเหมือนเมื่อก่อน
แล้วพะคะ"

ความรู้สึกที่นางมีต่อเงินจิ้งจกนั้นเป็นเพียงความพึงพอใจอย่างหนึ่ง
หากนางต้องการอะไรบางอย่างเช่นต้องการให้ใครสักคนแบกขึ้นหลัง หรือ
ต้องการให้เงินจิ้งจกไปแสดงละครที่จวนเชียงอ่อง เงินจิ้งจกก็ล้วนพร้อม
ตอบสนองความต้องการของนางทันควัน โดยเฉพาะกับเรื่องสำคัญๆ เขา
ไม่เคยทำให้นางผิดหวังมาก่อน เมื่อนางพึงพอใจ พอตกกลางคืนเขาก็จะมา
ออดอ้อนขอร่วมหลับนอน ขอแค่ไม่ใช่ว่าคืนนั้นนางไม่มีอารมณ์จริงๆ นาง
ล้วนยินดีตอบสนอง เรียกได้ว่านางกับเขาสองคนล้วนมีความสุขด้วยกัน
ทั้งคู่

ชีฮองเฮาแยมั้ม่อนโยนมองดูใบหน้างดงามราวบุปผาของผู้เป็น
บุตรสาว

งานแต่งงานที่บิดามารดาเป็นคนเตรียมการให้นี้ ขอเพียงผู้เป็น
บุตรสาวไม่เห็นสามีขวางหูขวางตาก็นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่เลวแล้ว ดีกว่า
ทั้งๆ ที่ไม่ชอบหน้ากันแต่กลับยังต้องฝืนร่วมเตียงเคียงหมอนอยู่ด้วยกัน

เพราะนั่งรถม้ามาเป็นเวลานาน หลังจากพูดคุยอยู่คู่หนึ่งความง่วง
ก็เข้าจู่โจม หวหายางจึงผล็อยหลับไป

ชีฮองเฮาพลิกกายเปลี่ยนมานอนหงาย

เห็นบุตรสาวที่เพิ่งออกเรือนไปหมดๆ ชีฮองเฮาก็ออดถอนนึกถึงตนเอง
ตอนยังสาวไม่ได้

นางหน้าตางดงาม สุนะชาติกำเนิดหรือก็ไม่เลว ตอนอายุสิบสาม
สิบสี่ในช่วงวัยที่เพิ่งรู้จักคำว่ารัก นางเองก็เคยหวังว่าจะได้แต่งงานกับ

บุรุษที่ถูกตาตอใจเชนกัน

ทว่สุดท่ยนางก็ถูกค้ดเลือกเช่่วังมาในฐนนะชีวนีร์* กอนจะกลายเป็นสตรึของจ้ชุ่นฮองเต้

จ้ชุ่นฮองเต้โปรดปรนนางเป็ที่สุ่ด แต่เป็นสตรึที่ฮองเต้โปรดปรนแล้วเช่นไร คึ่นวานเชาคลอเคลียอยู่กับนาง แต่พอคึ่นที่ฮองก็ไปใช้เวลาคลอคค้ำคึ่นอยู่กับนสมชายาคนอื่นแล้ว

ช้ฮองเฮายังไม่ทันได้มีความรู้สึกอันใดกับจ้ชุ่นฮองเต้ก็ถูกความม้กกากของอีกฝ่ายทำจิตใจด้านชวหมดลึน จนถึงยามนี้จ้ชุ่นฮองเต้อายุห้าสิบกว่แล้ว ช้ฮองเฮาก็ยังหวังว่เขาจะไม่แะเวียนมามาหานางอีก

เทียบกับนางแล้ว หวหายางน้บว่มีความสุขกว่มาก เฉนจ้จงอายุยังน้อย องอาจหล่อเหลา ร่างกายแข็งแรงกำยำ ตรงไปตรงมา ที่สําคัญที่สุ่ดคือฉนจ้จงรวมถึงสกุลฉนทั้งตระกูลล้นไม่กล้ล่งเกินบุตรสาวของนางผู้นี้

ด้วยเหตุนี้ฉนจ้ชอบที่จะเป็นฮองเฮา อย่างน้อยตำแหน่งฮองเฮาก็มอบอํานาจให้ฉน สามารถใช้ปกป้องบุตร ให้บุตรสาวของฉนสามารถอยู่ในบ้านของผู่เป็นสามีได้ไม่ต่างอะไรกับปลาได้น้้า**

เมื่อมีผลประโยชน์เช่นนี้ ความรักและน้้าใจเลือนลอยพวกันนั้นจะมีหรือไม่ก็หาได้เป็ไรไม่

หวหายางนอนพักกลางวันอย่างมีความสุขกอนจะตึ้นขึ้ขึ้นมาพวว่าผู่เป็นน้องชายเรียนช่วงป่ายจบนานแล้ว ยามนี้กำลังรอนางอยู่

* ช่วหนึร์ คือสตรึที่มีคุณสมบัติได้รบค้ดเลือกให้เช่่วังมาเป็นนางใน

** ปลาได้น้้า หมายถึงการพบเจอคนที่น้สยใจคอป้ไปในทางเดียวกัน หรือการพบเจอสภาพแวดล้อมที่เหมะสมกับทน

นางรีบลุกจากเตียงขึ้นมาแต่งเนื้อแต่งตัวก่อนจะเดินออกไปอย่าง
สดชื่นแจ่มใส

"เสด็จแม่ เสด็จพี่ไม่ได้กลับมาแล้ว ลูกอยากพานางไปเดินเล่น
ที่อุทยานหลวง" องค์รัชทายาทเอ่ยปากขออนุญาต

ซีฮองเฮาก็ตอบ "ไปเถอะ แต่อย่าเถลไถลนานนัก อย่างมาก
แค่ครึ่งชั่วโมงก็พอ ถึงตอนนั้นเสด็จพ่อของพวกเจ้าน่าจะกลับมาเสวย
พระกระยาหารเย็นแล้ว"

สองพี่น้องพยักหน้าจูงมือกันเดินจากไป

ซีฮองเฮามองมือของพวกเขาสองพี่น้องแล้วสายตาระลึกน้อย
บุตรชายไม่ชอบถูกคนเห็นเป็นเด็กตัวเล็กๆ แต่ยามถูกผู้เป็นพี่สาวจูงมือ
เขากลับไม่แสร้งวางท่าเป็นผู้ใหญ่อีกต่อไป

เรื่องที่ต้องรัชทายาทต้องการจะคุยกับผู้เป็นพี่สาวย่อมไม่ใช่เรื่องเดียว
กับที่ซีฮองเฮาประสงค์จะพูดกับบิดา

สองพี่น้องมาถึงศาลารับลมริมทะเลสาบ หวหายางไม่ต่างอะไรกับ
นักเล่นิทาน นางเล่าเรื่องราวน่าสนใจมากมายที่เกิดขึ้นที่หลังใจให้ผู้เป็น
น้องชายฟัง

องค์รัชทายาทสนใจหลังใจที่อยู่ไกลออกไปสองพันกว่าหลี่
ไม่ว่าจะเป็นทะเลสาบต่งต่ง เขาอู่ต้ง และอื่นๆ ปรารถนาจะออกไปเที่ยวชม
ที่เหล่านั้นดูสักครั้ง และหมายจะลงมือจับขุนนางชั่วมาลงโทษ ส่งเสริม
ขุนนางที่กระทำความดีด้วยตนเองสักครา

หวาหยางกินเมล็ดแตง เอ่ยปากคล้ายพูดไปเรื่อยเปื่อย "เจ้าเป็น
องค์รัชทายาทเพียงหนึ่งเดียวของราชวงศ์ เพื่อความปลอดภัยของเจ้า

เสด็จพ่อเสด็จแม่ไหนเลยจะวางใจให้เจ้าออกจากวังหลวงไปเที่ยวเล่น เรื่องออกไปเที่ยวชมทัศนียภาพภายนอกยามนี้ย่อมไม่อาจทำได้ แต่เรื่องที่เจ้าต้องการจับขุนนางชั่วมาลงโทษ ส่งเสริมขุนนางน้ำดีนั้นไม่ใช่เรื่องยาก แต่อย่างใด อย่างแรกเจ้าต้องเรียนรู้วิถีแห่งฮ่องเต้ผู้ประเสริฐเสียก่อน ภายภาคหน้าราษฎรทั่วทั้งแผ่นดินยังหวังให้เสด็จพ่อกับเจ้าช่วยให้พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่สมบูรณ์พูนสุข ไม่มีอันใดเดือดร้อนขาดแคลนอีก"

นางถือโอกาสใช้คำพูดของน้องชายชักจูงเขาเข้าสู่หัวข้อสนทนาที่เป็นจริงเป็นจัง

องค์รัชทายาทถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น "ความเป็นอยู่ของราษฎรยากลำบากเช่นนั้น?"

หากเป็นเมื่อชาติที่แล้ว หวามยากย่อมไม่อาจเข้าใจ ทว่าชาตินี้นางได้ยืมชาวบ้านที่หลังใจร้องเรียนเสียงอ้อแอ้กับหู มีเงินจึงจูงช่วยให้นางเข้าใจถึงสถานการณ์ในกององครักษ์หลังใจ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นนางย่อมสามารถอธิบายให้ผู้เป็นน้องชายฟังได้อย่างละเอียด

องค์รัชทายาทไม่ว่าเช่นไรก็คือองค์รัชทายาท เขามีทั้งความเอาแต่ใจ และความหุนหันตามวัย ขณะเดียวกันก็มีความใส่ใจและครุ่นคิดในราชกิจบ้านเมืองในฐานะองค์รัชทายาทผู้จะสืบทอดบัลลังก์

ในเมื่อทั่วหล้าคือกิจการของครอบครัวที่ต้องรับช่วงต่อในภายภาคหน้า เมืองรัชทายาทองค์ใดบ้างเล่าที่ไม่อยากรับช่วงต่อแผ่นดินอันมั่งคั่ง มีกองทัพเข้มแข็ง แล้วจะมีเมืองรัชทายาทองค์ใดบ้างอยากรับช่วงต่อแผ่นดินที่เต็มไปด้วยขุนนางโกงกินและทหารไร้ระเบียบ

ทุกข์ของราษฎรอาจเป็นเรื่องยากเกินกว่าจะเข้าใจได้ แต่ครั้งได้ยืมว่าทหารในกององครักษ์หลังใจจำนวนมากร่างกายผ่ายผอม

จนเหลือเพียงหนึ่งหุ้มกระดูก อาวุธยุทธโปกรณ์ทั้งหลายล้วนผุพังหมดสิ้น
องค์รัชทายาทก็เดือดดาลขึ้นมาทันที

"โชคดีที่ราชบุตรเขยไม่ได้เป็นพวกเดียวกับคนใจคอกว้างนั้น ไม่อย่างนั้น
กององครักษ์หลังใจไม่แคล้วต้องตกอยู่ในสภาพย่ำแย่ต่อไปไม่รู้จบไม่รู้สิ้น
เบี้ยหวัดเสบียงอาหารยุทธโปกรณ์ที่ราชสำนักส่งไปล้วนตกอยู่ในท้องขุนนาง
ละโมภพวกนั้นหมดไม่มีเหลือ สุดท้ายก็เหลือแต่ต้องส่งทหารอ่อนแอไร้ฝีมือ
ออกไปอวดว่าเป็นกองทัพ!"

หว่าหยางตบไหล่ปลอบใจผู้เป็นน้องชาย "เออล่ะ เหตุการณ์คลี่คลาย
แล้ว เจ้าก็อย่าได้โมโหอีกเลย จำไว้ว่ากององครักษ์ในท้องที่ต่างๆ บางที่อาจ
มีปัญหาอะไรซุกซ่อนอยู่ วันหน้าอย่าได้ถูกคำพูดลมปากของขุนนางทหาร
พวกนั้นหลอกหลวงเอาได้ก็เป็นพอ แฮ่! หลังจากได้ออกมาเปิดหูเปิดตาคราวนี้
ในที่สุดที่ก็เข้าใจ ขุนนางบางคนตอนถวายฎีกาต่อเสด็จพ่อทำที่ขานอบน้อม
เสียเหลือเกิน ทว่าแท้ที่จริงแล้วกลับถือโอกาสที่เสด็จพ่ออยู่ไกลไม่เห็น
ราชสำนักอยู่ในสายตา ก็เหมือนอย่างเซียงอ่องผู้นั้น หากวันที่พี่ออกไป
ท่องเที่ยวไม่ได้พาทหารองครักษ์ไปมากพอ ไม่น่ว่าอาจถูกเขาฉูดคร่ำไปแล้ว
ก็เป็นได้!" พูดถึงตรงนี้นางก็เขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน สีหน้าคลี่คลายเห็นเซียงอ่อง
ปรากฏขึ้นอีกครั้ง "บุรุษมักมาก หาดิไม่ได้สักคน!"

ขณะที่องค์รัชทายาทกำลังจะพยักหน้า จู่ๆ เขาก็สะดุ้ง สายตา
กวาดมองไปรอบๆ ก่อนจะส่งสายตาให้กับผู้เป็นพี่สาว

หว่าหยางคล้ายตระหนักขึ้นมาได้ นางขยับศีรษะเข้าไปใกล้น้องชาย
ขมวดคิ้วถาม "ตอนพี่ไม่อยู่ในเมืองหลวง เสด็จพ่อยังเป็นเช่นนั้นอยู่หรือไม่"

องค์รัชทายาทเองก็มีสีหน้าลัดดลุ่ม

กับเขาเสด็จพ่อมีพระทัยกว้างขวาง เพียงแต่พระทัยส่วนใหญ่กลับ

จดจ่ออยู่บนตัวอิสตรี บางทีแม้แต่ตอนที่กำลังพูดคุยอยู่กับเขานั้น หากมีสนมชายาคนใดแก้งปวย เสด็จพ่อล้วนพร้อมจะถูกพวกนางลากไปได้ทันที

แต่เสด็จแม่ไม่ได้เลวไหลเช่นนั้น นอกจากจะใส่ใจบุตรสาวแล้ว ความคิดอ่านทั้งหมดล้วนอยู่บนตัวเขา ทว่าเพราะเข้มงวดเกินไปจึงกวัดขั้นเขานักหนาสาหัสเหลือกำลัง

องค์รัชทายาทบอกไม่ถูกว่าตนเองแท้แล้วชอบเสด็จพ่อหรือเสด็จแม่มากกว่ากัน

โชคดีที่เขายังมีพี่สาวร่วมอุทรอยู่อีกคน พี่สาวมีทั้งด้านที่อ่อนโยนของเสด็จพ่อเสด็จแม่ อีกทั้งยังสามารถเล่นเป็นเพื่อนเขาได้ ดังนั้นเขาจึงโปรดพี่สาวผู้นี้ที่สุด

หว่านหางอ้ายจิ้งหรีดนี่สั่งสอนผู้เป็นน้องชายเล็กน้อย "ในเมื่อเจ้าเองก็รู้สึกว่เสด็จพ่อทำเช่นนี้ไม่ดี เมื่อเจ้าเติบโตใหญ่ก็อย่าได้ปล่อยยให้ตนเองถูกสตรีตำหนักในล่อลวงเอาเสียเล่า เรื่องอื่นไม่ต้องพูดถึง ขอแค่เจ้ารู้จักดูแลสุขภาพของตนเองให้ดีก็พอ ชีวิตนี้ของพี่ยังหวังพึ่งพึ่งเจ้าอยู่ไว้พี่จากไปแล้ว เจ้ายังพละนาหม้ยแข็งแรง อายุเจ็ดสิบแปดสิบแล้วยังเหมือนคนหนุ่มอายุสามสิบสี่สิบ เพียงเท่านั้นก็ดีใจแล้ว"

องค์รัชทายาทหัวเราะแล้วเอ่ยบอก "จะเป็นไปได้อย่างไร คนเราไม่ว่าเช่นไรก็ต้องมีวันเฒ่าชรา"

"คนธรรมดาแก่เฒ่าไว ทว่าคนที่ฝึกยุทธ์ร่างกายกลับแข็งแรง ดูอย่างหมอลหลวงหลี่ที่พี่พบเจอเข้าก็ได้ เขาอายุเกือบหกสิบแล้ว แต่ยังสามารถแบกชะลอมเดินทางเก็บยาสมุนไพรไปตามภูเขาทุ่งหญ้าต่างๆ ได้ พี่อายุยังน้อย ทว่าป็นยอดเขาเทียนจู้กลับต้องให้ราชบุตรเขยช่วยแบก เห็นได้ชัดว่า

ร่างกายแข็งแรงหรือไม่ ใช่ว่าจะเกี่ยวกับอายุสักเท่าไร"

องค์รัชทายาทถามอย่างประหลาดใจ "ราชบุตรเขยแบกเสด็จพี่แต่ยังสามารถปีนขึ้นยอดเขาเทียนจู้ได้อย่างนั้นหรือ"

หว่าหยางยิ้มยิ้ม กระซิบบอกกับผู้เป็นน้องชาย "ข้อดีของราชบุตรเขยก็คือร่างกายแข็งแรง มีอยู่ครั้งหนึ่งพวกเราปีนเขาสูงร้อยจั้งขึ้นไปดูพระอาทิตย์ขึ้น ตลอดทางเขาแบกพี่ขึ้นหลังไม่ปล่อย ถึงจะหอบหายใจหนักหน่วง แต่นั่นนับว่าเหนือกว่าคนธรรมดาทั่วไปอยู่หลายขุม"

เงาร่างสูงใหญ่กำยำของเงินจิ้งจกปรากฏอยู่ในหัวสมองขององค์รัชทายาท

องค์รัชทายาทมองดูแขนเรียวเล็กของตนเองอีกคราว เขาเองก็เรียนการต่อสู้เช่นกัน แต่เพราะรู้สึกว่ายากลำบาก จึงไม่ได้ตั้งใจเล่าเรียนอะไร เสด็จพ่อเองก็ไม่ได้เรียกร้องให้เขาต้องฝึกฝน เสด็จแม่หรือก็คล้ายจะชอบให้เขาเรียนหนังสือมากกว่า ไม่ได้กำกว่ายเรื่องการฝึกยุทธ์อะไรมากนัก

แต่ในเวลานี้เขานึกสนใจเรื่องฝึกฝนการต่อสู้ขึ้นมาจริงๆ แล้ว ทั้งนี้เพราะเขาต้องการแข็งแกร่งเช่นเดียวกับราชบุตรเขย ตอนอายุหกสิบกว่ายังสามารถปีนขึ้นเขาคู่ตั้งได้

"ใช่แล้ว แล้วสุขภาพของเงินเก้อเหล่าเหล่าเป็นเช่นไร" จู่ๆ องค์รัชทายาทก็ถามขึ้น

หว่าหยางคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ตั้งแต่หมอลหวงหลี่รักษาเขาจนหายป่วย ดูเผินๆ ก็ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว ทว่าเงินเก้อเหล่าเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น ไม่เหมือนกับราชบุตรเขย อย่างคราวที่ต้องหนีน้ำท่วมราชบุตรเขยแบกข้าขึ้นเขาได้รากับอยู่บนพื้นราบ ส่วนเงินเก้อเหล่ากลับต้องให้พวกบ่าวรับใช้ช่วยพยุงขึ้นไป พี่ชายสองคนของราชบุตรเขยเองก็ดูแลตนเองแทบไม่ไหว

ดูทุกทีเลยไม่น้อย เห็นได้ชัดว่าขุนนางบันนุญล้วนมีจุดอ่อนจุดแข็งต่างกันไป บุรุษที่เก่งทั้งบันนุญได้หล้านี้มีเพียงนับนิ้ว"

องค์รัชทายาทเหยียดยัดหลังไหล่ รอดูเถอะ อีกไม่กี่ปีข้าจะกลายเป็นหนึ่งในบุรุษที่ยอดเยี่ยมทั้งบันนุญที่มีเพียงนับนิ้วที่เสด็จที่พูดถึงให้จงได้

สองพี่น้องไม่ได้พบหน้ากันเนิ่นนาน พอได้พูดคุยกันก็ลืมเวลาไปจนสิ้น ตีที่ยังมีนางกำนัลข้างกายคอยช่วยเตือนว่าได้เวลากลับตำหนักเฟิงอี่แล้ว

หลังกินอาหารเย็นเสร็จ ในที่สุดหว่าหยางก็มีเวลามอบของขวัญที่นำมาด้วยให้กับคนในครอบครัว

ตั้งแต่เข้าพักอยู่ในตำหนักเฟิงอี่ ยามนี้ฟ้ามืดแล้ว นางพาเจาวันกลับไปยังตำหนักซีเฟิงอันเป็นที่พักเดิมก่อนแต่งงานของนาง

เพราะนี่เป็นชื่อตำหนักที่จิงซุนฮ่องเต้ตั้งให้ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นที่พักของนางในจวนองค์หญิงที่อยู่ในเมืองหลวง หรือในคฤหาสน์หนึ่งหยวนต่างก็ใช้ชื่อตามนี้

ตำหนักซีเฟิงยังคงมีสภาพไม่ต่างอะไรกับตอนก่อนนางออกเรือน เพียงแต่ตอนนอนลงบนเตียงที่คุ้นเคยอีกครั้ง หว่าหยางกลับไม่อาจนอนหลับอย่างไร้กังวลได้เหมือนตอนเป็นองค์หญิงตัวน้อยในอดีตอีก

นางครุ่นคิดว่าเสด็จพ่อสามารถสลับผลัดเปลี่ยนโปรดปรานโฉมสะคราญในตำหนักในได้ เสด็จแม่หรือก็ใส่ใจอยู่กับการใหญ่ของผู้เป็นน้องชาย น้องชายยามนี้เองต้องเรียนหนังสือ วันหน้าหลังแต่งงานก็จะมีครอบครัวเป็นของตนเอง

ต่อให้นางกลับมาพำนักอาศัยอยู่ในวังหลวงได้ ทว่าสุดท้ายนางก็จะค่อยๆ กลายเป็นส่วนเกิน ส่วนคนที่สามารถอยู่ข้างกายนางไปได้ตลอด

ร่วมเป็นครอบครัวเดียวกันกับนางเหมือนจะมีเพียงสามีของนางเท่านั้น

จวนสกุลเงิน

เรือนของเงินจึงจ้งกับหว่าหยางซื้อเรือนซื้ออี่ถึง แต่จวนสกุลเงินในเมืองหลวงที่ย่องได้พระราชทานให้นั้นมีขนาดใหญ่โตกว้างขวาง เรือนซื้ออี่ถึงที่เมืองหลวงนี้จึงเป็นเรือนคั่นสาม กว้างขวางโอ่อ่ากว่ามากนัก

ก่อนไปจากเมืองหลวง เงินจึงจ้งพำนักอยู่ในเรือนหน้า หว่าหยางพักอยู่เรือนหลัง

ตอนนี้หว่าหยางอยู่ในวังหลวง พอเงินจึงจ้งกินอาหารเย็นเพียงลำพังเสร็จ เขาก็นั่งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเดินมุ่งหน้าหมายเข้าไปพักยังเรือนหลัง

ที่นี่มีสาวใช้รุ่นใหญ่ที่คอยดูแลปรนนิบัติรับใช้หว่าหยางอยู่อีกสองคน คนหนึ่งชื่อเฉาหลู อีกคนชื่อเฉาหลาน

เฉาหลูกับเฉาหลานต่างไม่รู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างองค์หญิงกับราชบุตรเขยคืบหน้าไปถึงขั้นใดแล้ว ในความทรงจำของพวกนาง ความสัมพันธ์ของสองสามีภรรยายังคงหยุดนิ่งอยู่ที่ราชบุตรเขยหัวแข็งดื้ออันองค์หญิงรังเกียจชิงชัง

องค์หญิงไม่อยู่ ราชบุตรเขยกลับมา พวกนางทั้งสองต่างมีสีหน้าระแวดระวัง

"พวกเจ้าถอยไปเถอะ ไม่จำเป็นต้องอยู่ปรนนิบัติรับใช้"

เงินจึงจ้งยืนอยู่หน้าเตียงห้องที่ไม่คั่นตาหลังนั้น หันหลังบอกกับสาวใช้ทั้งสอง

เฉาหลูกับเฉาหลานสบตากัน พวกนางตัดสินใจว่าควรไว้หน้าราชบุตรเขย

จึงก้มหน้าถอยไปจากพื้นที่ที่เป็นอาณาเขตขององค์หญิงเพียงผู้เดียวนี้

เงินจิ้งจกถอดเสื้อนอกออกแล้วนั่งลงบนเตียง

เตียงปราศจากกลิ่นอายของหว่าหยางนานแล้ว ทว่าเขากลับคล้าย
ยังคงเห็นนางนั่งอยู่ที่ข้างเตียง มองดูเขาด้วยสายตาเด็ดจันทหวาดระแวง

นางในเวลานั้นไม่เต็มใจเลยแม้แต่น้อย

ครั้นนึกถึงภาพเหตุการณ์ในโรงน้ำชาคืนนั้น เงินจิ้งจกก็นอนลงด้วย
ใจอันสงบ

ครบถ้วน

68

แคว้นที่สองของการกลับมาอยู่ในวังหลวง เหล่าเชื้อพระวงศ์ที่อยู่นอกวังหลวงก็ทยอยกันเข้ามาขอพบหาหายางแล้ว

คนแรกที่มาถึงคืออันเล่อจ่างกงจู่ อาหญิงของหาหายาง 'ของดี' ในอ่างดอกบัวที่นางกับเงินจิ้งจกใช้อยู่เป็นประจำล้วนเป็นของที่อันเล่อจ่างกงจู่ประทานให้

เพราะอันเล่อจ่างกงจู่เลี้ยงดูชายบำเรอจึงได้ชื่อว่าเป็นองค์หญิงที่ประพฤตินนกริตติธรรมนิยม ต่างกับชีฮองเฮาผู้ถูกยกย่องให้เป็นตัวอย่างของสตรีผู้ทรงธรรมทั่วหล้า ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาส่วนตัวนิสัยก็เข้ากันไม่ได้ หรือจะเป็นเพราะต้องรักษาภาพลักษณ์ต่อหน้าขุนนางและราษฎร ความสัมพันธ์ของพวกนางทั้งสองก็ล้วนไม่สู้ดีนัก แม้จะเป็นเพียงการพบปะกันธรรมดาชีฮองเฮาก็จะให้หาหายางไปต้อนรับจ่างกงจู่ผู้นี้ที่ตำหนักซีเฟิง

อันเล่อจ่างกงจู๋อายุมากกว่าหวาหยางเพียงสิบปีเท่านั้น พวกนางสองคนถึงจะมีฐานะเป็นอาหลานกัน แต่ทางด้านความรู้สึกแล้วพวกนางคล้ายเป็นพี่สาวน้องสาวกันมากกว่า

พอมาถึงตำหนักซีเฟิง หลังนั่งลงอันเล่อจ่างกงจู๋ก็เริ่มพิจารณาหลานสาวโดยละเอียด

หวาหยางควบคุมใบหน้าของตนเองไม่อยู่ รู้สึกร้อนผ่าวดังถูกไฟลุม อันเล่อจ่างกงจู๋ก็กล่าว "ออกเรือนไปสองปีแล้ว เหตุใดหน้ายังบางเช่นนี้เล่า แล้วข้าจะพูดคุยเรื่องที่มีอาจพูดคุยตอนเจ้ายังเป็นดรุณีน้อยได้เช่นไร"

หวาหยางมองค้อนอีกฝ่ายคราหนึ่ง "ตอนนี้ข้าก็ยังคงเป็นดรุณีน้อยในเวลานั้น เรื่องพวกนั้นท่านอาเก็บมันไว้กับตัวเถิด อย่าเอามาพูดกับข้าเลย"

"เจ้าไม่รู้สึกหนอยว่าข้าต้องการพูดอะไร แล้วเหตุใดถึงรีบร้อนบอกให้ข้าปิดปากเล่า"

หวาหยางผินหน้าไปทางอื่น ทำท่าเหมือนกำลังโกรธซึ่งอันเล่อจ่างกงจู๋ชอบแก้งหลานสาวคนงามผู้นี้ยิ่งนัก ขยับเข้าไปนั่งชิดอีกฝ่าย เบียดไหล่นางเบาๆ พลังหยอกกระเซ้าเสียงแผ่ว

"เป็นเช่นไร ของดีที่อาหญิงมอบให้เจ้าไปก่อนหน้านี้ ใช้หมดแล้วหรือไม่ว"

หวาหยางก้มหน้า กุมแขนเสื้อพรางกล่าวว่า "ไหนเลยจะรวดเร็วเช่นนั้น ยังเหลืออยู่อีกไม่น้อย"

อันเล่อจ่างกงจู๋ถามคาดคั้น "ทั้งหมดมีห้าสิบอัน ที่ว่าเหลืออยู่ไม่น้อยคือเท่าไร"

หวาหยางย้อนคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบอย่างไม่มั่นใจนัก "คงสิบหกสิบเจ็ดอันได้ ข้าไม่ได้เป็นคนนับ แต่คาดว่าน่าจะเหลืออยู่ประมาณนั้น"

อันเล่อจ่างกงจู๋เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย นัยน์ตาลอกกลิ้งไปมา คิดคำนวณอย่างรวดเร็ว "เอาเป็นว่าใช้ไปแล้วสามสิบสี่อันก็แล้วกัน หนึ่งอันใช้ได้สิบครั้ง นั่นก็หมายความว่านับตั้งแต่เดือนหนึ่งปีที่แล้วมาถึงตอนนี้ระยะเวลาหนึ่งปีครึ่ง หลานสาวกับหลานเขย..."

ยังไม่ทันคำนวณเสร็จ หวหาหยางก็ได้ทันที่ว่าท่านอาหญิงของนาง กำลังทำอะไรอยู่ ความรู้สึกขัดเคืองกลับกลายเป็นโกรธซึ่งทันควัน นางจ๊กจี้รักแสร้งของผู้เป็นอาหญิง ห้ามไม่ให้อีกฝ่ายคิดอีก

ถูกผู้เป็นหลานขัดจังหวะเช่นนั้น อันเล่อจ่างกงจู๋ถึงกับคิดอะไรไม่ออก แต่ถึงอย่างนั้นนางก็ยังคงเดาได้ว่าหลานสาวกับหลานเขยน่าจะรักใคร่กันไม่ใช่ช้อย

"รักใคร่กันก็ดีแล้ว ตอนเจ้าออกเรือนใหม่ๆ ครั้งแรกที่ข้าเห็นคุณชายสี่สกุลเงินก็รู้สึกว่าเขาหน้าตาหล่อเหลา ดูใช้การได้มากกว่าเงินเก๋อเหล่านั้"

หวหาหยาง "..."

คำว่า 'ใช้การได้ ' ที่ออกมาจากปากท่านอาหญิงคงหมายถึงเรื่องการทำงานในราชสำนักกระมัง

นางรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา หันมาถามถึงชีวิตความเป็นอยู่ตลอดสองปีใหม่ของอีกฝ่ายแทน

อันเล่อจ่างกงจู๋ถอนหายใจ "ก็ไม่มีอะไร คนในจวนไม่ว่าจะหน้าตาหล่อเหลาสักเพียงใด เห็นอยู่ทุกวันย่อมเบื่อหน่ายเป็นเรื่องธรรมดา จะออกไปหาคนใหม่จากข้างนอกก็ไม่ใช่เรื่องง่าย พวกที่มีความสามารถไหนเลยจะยินดีลิดตัวมาปรนนิบัติรับใช้ข้า ส่วนพวกไร้ความสามารถก็ยากจะมีหน้าตาหล่อเหลา... พูดถึงเรื่องนี้แล้วข้าก็อดโมโหไม่ได้ บุรุษบางคนเห็นอยู่ชัดๆ ว่าเป็นพวกแต่งเปี้ยวพู่ราฉีก แต่กลับมันหน้าคิดว่าข้าต้องตาเขา!"

หว่าหยาง "..."

ความกลัดกลุ้มของท่านอาหญิงเหมือนกับสตรีทั่วไปเสียทีใด!

ทว่าท่านอาหญิงเพิ่งเข้าสู่วัยสามสิบ หน้าตาหรือกิ้งดงามดั่งบุปผา
เยี่ยงแซ่ไซ บุรุษธรรมดาทั่วไปไหนเล่าจะอยู่ในสายตานาง

"พวกเจ้าเล่า ตอนนี้กลับเมืองหลวงแล้ว ตั้งใจจะมีทายาททันทีหรือว่า
จะรออีกสักสองสามปี" อันเล่อจางกงจู้ขยับไปนั่งลงบนเก้าอี้ของตนเอง
อีกครั้ง จิบชาพลางพูดสัพเพเหระ "หากเป็นอย่างหลัง อาหญิงจะได้มอบ
ของขวัญชิ้นนั้นให้เจ้าอีกกล่อง"

หว่าหยางจิตใจสะท้อนไหว

ของขวัญที่ว่านั่น สำหรับเงินจิ้งจกแล้วมันใช้ได้เพียงเจ็ดแปดครั้ง
เท่านั้น แน่หนอนว่าครั้งแรกตอนมันฉีกขาดเขารู้สึกขุ่นข้องไม่ใช่น้อย ส่วน
หว่าหยางเองก็ไม่ได้สนใจนับว่าแต่ละอันใช้ได้กี่ครั้ง

เอาเป็นว่าที่เหลืออยู่สิบกว่าอันนี้น่าจะพอให้ใช้ได้จนถึงปลายปี

หว่าหยางพยักหน้าด้วยใบหน้าแดงก่ำ

อันเล่อจางกงจู้เข้าใจแล้ว "ข้าจะจำไว้ หลังจากรวบรวมได้มากพอ
ข้าจะให้คนส่งเข้าไป หว่าหยางเจ้าเป็นคนฉลาด ลองดูหนานคังเป็นตัวอย่าง
ก็ได้ นางออกเรือนก่อนเจ้าปีหนึ่ง ปีถัดมาให้กำเนิดบุตรสาว ตอนนี่กลับ
ตั้งครรรีกแล้ว วันๆ ได้แต่ป้องกันไม่ให้สามีของนางออกไปชกมวยกับ
สตรีข้างนอก แคได้ยินข้าก็เหนื่อยแทนแล้ว สามีของนางไม่ได้หล่อเหลา
วิเศษวิโสตรงที่ใด อยากทำตัวเหลวไหลเช่นไรปล่อยไปเสียก็หมดเรื่อง
ไว้ตลอดลูกเสร็จถึงตอนนั้นเลี้ยงองครักษ์คู่ดีสักสองคน สองสามีภรรยา
ต่างแยกย้ายกันหาความสุขของตนเอง ดีออกจะตาย"

หว่าหยางได้แต่ยิ้มไม่พูดอันใด

อันเล่อจ่างกงจูพิจารณาดูหลานสาวอยู่สองคราว ก่อนจะถามอย่าง
อยากรู้อยากเห็น "เจ้าไม่ยอมมีทายาท คุณชายสี่สกุลเงินเห็นพ้องด้วย
อย่างนั้นหรือ หากข้าเป็นเขา คงให้เจ้าตั้งครรรภ์ไปนานแล้ว มีเพียงเจ้าตั้งครรรภ์
ให้กำเนิดเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา ตำแหน่งราชบุตรเขยนี้ถึงจะมั่นคง"

หว่าหยางแย้มยิ้ม "เรื่องนี้ข้าเป็นคนตัดสินใจ ข้าไม่ยินยอม
ก็ไม่มีประโยชน์"

"อืม อย่างนี้สิ่งที่จะเหมือนองค์หญิง เช่นนั้นข้าลอบไปกินดาว
ข้างนอกบ้างหรือไม่"

"เรามีหรือจะกล้า ไม่ต้องพูดถึงข้าก็ได้ บ้านสกุลเงินเคร่งครัดใน
ขนบธรรมเนียม หากเขากล้าทำตัวเหลวไหล เงินเกือหล้าต้องออกมา
เอาเรื่องเป็นคนแรกแน่นอน"

อันเล่อจ่างกงจูมีหรือจะไม่เคยได้ยินเรื่องบ้านสกุลเงินมาก่อน นาง
พยักหน้ากล่าว "เสด็จแม่ของเจ้าถึงจะเด็ดขาดไปสักหน่อย แต่งานแต่งงานนี้
ของเจ้านางนับว่าเลือกถูกเขยได้ไม่เลว ต่อให้ข้าเป็นคนเลือกก็คงเลือกหา
ตัวเลือกที่ดีกว่านี้ไม่ได้ อันที่จริงญาติผู้ใหญ่ของเจ้าคนนั้นก็ไม่ได้เลว ต้นไม้หยก
รับลม นำเสียดายที่หมั้นหมายไปเสียก่อน"

หว่าหยางตกตะลึง พูดอย่างอัปจน "ท่านพูดอะไรของท่าน ข้ากับ
ญาติผู้ใหญ่รักกันเยี่ยงพี่น้องเท่านั้น คำพูดนี้หยอกกระเซ้าข้าคนเดียวก็ช่างเถอะ
แต่ท่านห้ามเอาไปพูดเหลวไหลข้างนอกเด็ดขาด"

อันเล่อจ่างกงจูเลิกคิ้ว "มีอะไร หรือเจ้ากลัวราชบุตรเขยจะหึงหวงเอา?"

"เขาเป็นพวกหยาบกระด้าง ไหนเลยจะสนใจเรื่องพวกนี้ ข้าแค่กลัว
พี่สะใภ้จะเข้าใจผิด ทำลายความรักของนางกับญาติผู้ใหญ่ที่เท่านั้น"

"พวกเขามีความรักให้แก่กันเสียที่ใด เจอกันในงานเลี้ยงรับรองที่ไร

พี่สะใภ้ของเจ้าก็ลั่นทำนองอ เห็นชัดว่าพวกเขาสามีภรรยาไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน"

หว่าหยางรู้สึกประหลาดใจ

เพราะถูกเลี้ยงดูอยู่ในวังหลวง โอกาสที่นางจะได้พบเจอกับซีจิ้น ญาติผู้พี่จึงมีไม่บ่อยนัก ยิ่งอีกฝ่ายแต่งงาน ทั้งปีโอกาสที่นางจะพบหน้าพวกเขาสองสามีภรรยาก็ยิ่งเหลือแค่ไม่กี่ครั้ง ความทรงจำที่มีต่อพี่สะใภ้สกุลเถียนผู้นั้นคืออีกฝ่ายหน้าตาตางดงามอ่อนโยน คล้ายคบหาได้ง่าย ส่วนด้านอื่นนางไม่ได้รู้จักกันมากนัก

หรือว่าสองปีมานี้ทางพี่สะใภ้เกิดอะไรขึ้น? แต่ไม่ว่าจะเกิดหรือไม่เกิดเรื่องก็ไม่มีทางพัวพันมาถึงนางที่อยู่ไกลถึงหลังโจวได้ ต่อให้เป็นก่อนหน้านั้นญาติผู้พี่ก็ไม่เคยมีท่าทีเกินเลยไปกว่าความเป็นพี่น้องกับนางเลยสักครั้ง

สองอาหลานเพิ่งพูดถึงญาติฝ่ายมารดาได้ไม่ทันไร ซีฮองเฮาก็ให้คนมาแจ้งข่าวว่าฮูหยินผู้เฒ่า ไหวฮูหยิน ฮูหยินชื่อจื่อจากจวนฮูชิงไห่ยามนี้ล้วนอยู่ที่ตำหนักเฟิงอี้ให้หว่าหยางไปต้อนรับพวกเขา

ฮูชิงไห่หรือเหวินหยวนเป็นท่านลุงแท้ๆ ของหว่าหยาง ส่วนฮูหยินทั้งสามรุ่นที่มาในวันนี้แบ่งเป็นท่านยายของนาง ป้าสะใภ้ และพี่สะใภ้เถียนชื่อ

"ในเมื่อพวกเขามาแล้ว ผานผานเจ้าก็ไปต้อนรับพวกเขาเถิด ข้าจะออกจากวังไปก่อน ใ้วันใดเจ้ามีเวลา ค่อยไปหาข้าที่จวนร่วมดื่มน้ำชากัน"

หว่าหยางพยักหน้า หลังส่งท่านอาหญิงจากไป นางก็รีบตรงไปยังตำหนักเฟิงอี้

ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลซีท่านยายของหวาหยางยามนี้อายุห้าสิบเก้าแล้ว ทว่าเส้นผมยังดำขลับ ท่าทางกระปรี้กระเปร่า สวมเสื้อคลุมแขนยาวผ้าตัวน สีน้ำเงิน สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ใบหน้าถึงจะมีริ้วรอยยับย่น แต่ถึงอย่างนั้น ก็ยังคงมองออกถึงความงามในยามสาว

"อา ในที่สุดองค์หญิงผานผานของพวกเรา ก็กลับมาแล้ว ยายคิดถึงเจ้า ยิ่งนัก!"

พอเห็นหวาหยางเดินเข้ามา ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลซีก็ลุกขึ้นยิ้มตาหยี หวาหยางรีบวิ่งเข้าไปโอบกอดหญิงชราที่เติบกว่านางครึ่งศักราช เสด็จแม่กับท่านยายรูปร่างหน้าตาคล้ายกันยิ่งนัก และเพราะเหตุนี้ถึง พบเจอกันไม่บ่อย แต่หวาหยางกลับรู้สึกสนิทชิดเชื้อกับอีกฝ่ายยิ่ง บางที อาจเพราะสายสัมพันธ์ลึกล้ำทางสายเลือดเป็นเหตุ

หลังจากอดอ้อนผู้เป็นยายเสร็จ หวาหยางก็หันไปทักทายโหวฮูหยิน ที่ยืนอยู่อีกด้าน "ท่านป้าสะไภ้"

โหวฮูหยินสีหน้านอบน้อม เอ่ยปากชื่นชมนางด้วยท่าทีสงบเสงี่ยม "สองปีไม่พบกัน องค์หญิงเหมือนจะงดงามมากยิ่งขึ้น ไม่ต่างอะไรกับ เทพธิดาแดนสวรรค์"

หวาหยางยิ้มยิ้ม สายตาเปลี่ยนไปจับจ้องอยู่บนใบหน้าของเถียนซือ ฟีสะไภ้ที่ยืนอยู่ทางด้านหลังป้าสะไภ้

ทันทีที่เห็นอีกฝ่ายหวาหยางก็รู้สึกตกใจ ไม่ผิดอะไรจากที่ท่านอาหญิง ว่าไว้จริงๆ เถียนซือใบหน้าชูปดอม แม้แต่แป้งซาดก็ยังไม่อาจปิดบังอำพราง ริ้วรอยอ่อนล้าชัดเชียวนั้นได้ นางในยามนี้ไม่ต่างอะไรกับคนที่ล้มป่วยหนัก เลยแม้แต่หน่อย

หวาหยางตกตะลึงกับสีหน้าที่ทำให้ชีวิตชีวาของเถียนซือ เถียนซือ

กลับถูกความงามขององค์หญิงทิมแทงสายตา นางยิ้มอย่างอึดอัดออกมา คราหนึ่งก่อนจะก้มหน้าคล้ายน้อยเนื้อต่ำใจ อับอายที่ไม่อาจเทียบอีกฝ่ายได้

โหวฮุยยืนอธิบายให้หวาหยางฟัง "นางวาสนาน้อย ปีที่แล้วกว่าจะตั้งครรภ์ได้ก็มิใช่ง่าย แต่สุดท้ายกลับแท้งบุตร เป็นทุกข์เสียใจเหลือประมาณ จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ดีขึ้น"

พอได้ยินเช่นนั้นหวาหยางก็นึกขึ้นได้ทันทีว่าชาติที่แล้วเหมือนจะมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นจริงๆ เพียงแต่เพราะไม่ได้ใส่ใจญาติผู้พี่กับพี่สะใภ้สักเท่าไรนัก นางจึงไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ

"พี่สะใภ้ได้โปรดระงับความโศกเศร้า ท่านอายุยังน้อย ดูแลร่างกายให้ดี ถึงตอนนั้นย่อมต้องสามารถมีทายาทได้อีก" หวาหยางเอ่ยปากปลอบใจ อีกฝ่ายเสียงแผ่ว

เถียนซือพยักหน้าด้วยสีหน้าขมขื่น

ซือฮองเธอนั่งอยู่บนที่นั่งประธาน สายตากวาดมองไปทางเถียนซืออย่างไม่ใส่ใจนัก

เพราะบุตรสาวของนางเติบโตใหญ่อยู่ในวังหลวงจึงไม่มีโอกาสคบหากับบุรุษภายนอก ยิ่งเรื่องความรักด้วยแล้วยิ่งไร้เดียงสา อายุสิบสี่สิบห้าก็ยังไม่ว้าวว่าสายตาของซือจินญาติผู้พี่ที่มองมานั้นแฝงไว้ซึ่งสีเนหา

บุตรสาวดูไม่ออก แต่นางกลับรับรู้ได้แต่แรก

ซือจินเป็นหลานชายฝั่งตระกูลของซือฮองเฮา ส่งฝ่าเผยและเซียวซาญ ทั้งปู้บุ๋น นางมีหรือจะไม่นิยมชมชอบหลานชายผู้นี้ เพียงแต่หลานก็คือหลาน ไม่เหมาะที่จะเป็นเขย

สกุลซีเป็นกำลังสำคัญของนางกับองค์รัชทายาทอยู่แต่เดิม ไม่จำเป็นต้องสานสัมพันธ์ด้วยการแต่งงานอีก คนที่จะมาเป็นเขยของนางนอกจาก

จะต้องมีหน้าตาและความสามารถที่คู่ควรกับบุตรสาวแล้ว ซาติตระกูลก็ต้องเป็นประโยชน์ต่อการใหญ่ในภายภาคหน้าด้วยเช่นกัน

เพื่อไม่ให้ชีจิ้นตกบ่วงสินเหาเกินถอนตัวแล้วทำบุตรสาวของนางห้วนไหว ทันทีที่ชีฮองเฮารู้ถึงเรื่องนี้ก็ขอให้ผู้เป็นมารดาเรียบจัดแจงเรื่องงานแต่งงานให้กับชีจิ้นทันที

เพราะเข้าใจถึงความคิดอ่านนี้ดี มารดาของนางจึงลงมือสู่ขอเถียนชื้อให้ชีจิ้นโดยเร็ว

สิ่งที่ทำให้ชีฮองเฮาพึงพอใจคือทั้งๆ ที่ชีจิ้นชอบหวาหยาง แต่ก็ไม่ได้บ่มบ่ามมาพบนางเพื่อขอสมรสพระราชทาน กลับยอมรับเถียนชื้อเป็นภรรยาแต่โดยดี

น่าเสียดายที่ถึงนางกับมารดาจะสามารถจัดการให้ชีจิ้นแต่งงานกับเถียนชื้อได้ แต่กลับไม่อาจบังคับชีจิ้นให้รักเถียนชื้อได้ หลังจากแต่งงานกันมาสัปดาห์ เถียนชื้อเพิ่งตั้งครุภักดิ์แค่ครั้งเดียว มีหน้าซำยังรักษาไว้ไม่อยู่อีกต่างหาก

ชีฮองเฮาหลุบตา ยกถ้วยชาขึ้นจิบคำหนึ่ง

หลังจากนั่งอยู่ที่ตำหนักเพิงอ้อราวๆ ครึ่งชั่วยาม พวกสุหนินผู้เฒ่าสกุลชี่ก็ขอตัวกลับ

ทันทีที่พวกนางจากไป ยังไม่ทันที่ชีฮองเฮาจะได้พูดอะไรกับหวาหยาง หลินกั๊ยเฟยก็พาองค์หญิงหนานคังผู้เป็นบุตรสาวมาเข้าเฝ้าต่อ

องค์หญิงหนานคังโตกว่าหวาหยางเพียงปีเดียวเท่านั้น ก็เหมือนกับหลินกั๊ยเฟยที่แย่งชิงความโปรดปรานกับชีฮองเฮามาตลอดระยะเวลาหลายปีก่อนองค์หญิงหนานคังจะอภิเษกสมรสก็เคยพยายามกดดันหวาหยางให้อยู่ใต๋นางเช่นกัน เพื่อจะได้เป็นองค์หญิงที่ได้รับความโปรดปรานที่สุดในวังหลวง

น่าเสียดายที่แผนการของหลินก๊วยเพยกับองค์หญิงหนานคังล้วนล้มเหลว ไม่มีใครสมดังปรารถนา แม้แต่ข้ออ้างที่เป็นความหวังสูงสุดของหลินก๊วยเพย ก็ยังช่วงชิงตำแหน่งองค์รัชทายาทไม่สำเร็จ สุดท้ายได้แต่ต้องไปเป็นอองเจ้าศักดินาอยู่ที่ลั่วหยาง

หลินก๊วยเพยไม่มีอะไรน่ามอง ตอนหวาหยางมองไปทางองค์หญิงหนานคัง นางสังเกตเห็นท้องของอีกฝ่ายก่อน ดูคล้ายยามนี้ตั้งครรภ์ได้หกเจ็ดเดือนแล้ว

องค์หญิงหนานคังเองก็สังเกตเห็นสายตาของหวาหยาง นางยิ้มพลางลูบท้องของตนเองก่อนจะมองไปทางหวาหยางอีกคราวแล้วเอ่ยปากอย่างประหลาดใจ

"น้องหญิงกับราชบุตรเขยแต่งงานกันได้สามปีแล้ว ออกทุกขหรือก็ตั้งแต่ปีที่แล้ว ข้ายังคิดว่าจะได้ยีนขาวดีจากน้องหญิงเสียอีก"

หวาหยางยิ้มน้อยๆ "อากาศร้อนอบอ้าว ข้าอยากสบายเนื้อสบายตัวมากกว่า ว่าแต่พี่หญิงเกิด อากาศร้อนเช่นนี้ยังเข้าวังมาพบข้าอีก ข้ารู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก"

ท่านอาหญิงรีบมาพบนางด้วยเพราะคิดถึง ส่วนฝ่ายท่านยายทั้งคิดถึงทั้งมีเรื่องของมารยาทและลำดับชั้นที่ต้องคำนึง จวนไหวจำต้องแสดงความเคารพต่อนาง

ทางด้านองค์หญิงหนานคัง ระหว่างพวกนางสองคนไม่มีมิตรภาพ ระหว่างพี่น้องอันใด แต่เพื่อแสดงให้เห็นเสด็จพ่อได้เห็นว่าพี่สาวอย่างนางห่วงใยน้องสาว องค์หญิงหนานคังต่อให้ในใจไม่ปรารถนา อย่างไรก็ตามก็ต้องฝืนอากาศร้อนมา

หากนางได้รับความโปรดปรานมากกว่าหวาหยาง มีเกียรติยศในฐานะ

องค์หญิงสูงส่งกว่า นางไหนเลยจะเหน็ดเหนื่อยต่อสิ่งขารมาถึงนี้

องค์หญิงหนานคังเข้าใจเหตุผลนี้ยิ่งกว่าใครทั้งหมด ดังนั้นคำพูดเรียบง่ายของหวาหยางนี้จึงแทงใจดำของนางเข้าเต็มๆ!

นางลอบกักฟัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงเค้นรอยยิ้มออกมา "ซาบซึ่งอันใดกัน ข้าเฝ้าดูเจ้ายิ่งนัก เจ้าถูกประคบบระหงมอยู่ในวังนับแต่เล็ก แต่กลับต้องเดินทางไกลไปไว้ทุกข์ร่วมกับเงินเก้อเหล่าทั้งตระกูลถึงหลังโจวอีกทั้งยังต้องแบกรับความอยู่ดีธรรมใหญ่หลวงอยู่ที่นั่น เกือบถูกเซียงอ่องฉุดคร่า"

พอพูดถึงตอนสุดท้าย องค์หญิงหนานคังก็แสดงท่าทีมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นออกมาให้เห็น

หวาหยางยังคงแยมยิ้ม "ไว้ทุกข์ข้ายินดีเอง ส่วนเรื่องเซียงอ่องทำให้ข้าต้องแบกรับความอยู่ดีธรรมนั้น เสด็จพ่อได้พระราชทานสั้บยอ์องให้กับข้าแล้ว ข้าถือว่ำนั่นเป็นโชคในคราวเคราะห์ เรื่องเหลวไหลอันใดล้วนโยนออกจากสมองไปนานแล้ว พี่หญิงไม่จำเป็นต้องจดจำมันแทนข้า"

องค์หญิงหนานคัง "..."

69

เช้าวันที่สามนับตั้งแต่หว่านยางกลับเข้าวังหลวงมา ยามนี้นางยังคงนอนอยู่ที่ตำหนักซีเฟิง แต่จิ้งชุ่นฮ่งเต๋อออกจากราชกิจเช้าแล้ว

ขุนนางบุนนึ่งแยกยื่นซ้ายขวาคนละฝั่งอยู่ในโถงตำหนัก

เงินถึงเจียนสวมาภรณ์ขุนนางเก๋อเหล่าสีแดง ยืนอยู่ฝั่งขุนนางบุนนึ่งส่วนที่อยู่ข้างๆ เขาคือเกาเก๋อเหล่าราชเลขาธิการคนปัจจุบัน

เกาเก๋อเหล่าอายุหกสิบสี่แล้ว เส้นผมหมวดเคราขาวโพลน ทว่าหลังเขากลับยังคงเหยียดตรง ท่าทีคล้ายต่อให้เป็นราชเลขาธิการไปอีกสิบปีก็ไม่น่าจะมีปัญหาแต่อย่างใด

เงินถึงเจียนกับเกาเก๋อเหล่าล้วนเป็นขุนนางคนสำคัญที่จิ้งชุ่นฮ่งเต๋อไว้วางใจเป็นที่สุด พวกเขาทั้งสองเคยร่วมมือกับอดีตราชเลขาธิการจัดการกับการทุจริตครั้งใหญ่ หลังจากการทุจริตดังกล่าวผ่านพ้น พวกเขาสองคนก็ร่วมแรงร่วมใจกันอีกครั้ง จัดการ 'เหิง' อดีตราชเลขาธิการที่ไม่ลงรอยกัน

ให้กลับไปใช้ชีวิตในช่วงบั้นปลายที่บ้านเกิด

ยามมี 'ศัตรูทางการเมือง' ร่วมกัน พวกเขายอมอยู่บนเรือลำเดียวกัน แต่ทันทีที่ 'ศัตรูทางการเมือง' ที่ขวางอยู่เบื้องหน้าล้มหาย ความขัดแย้งในด้านการจัดการบริหารบ้านเมืองระหว่างเงินถึงเจียนกับเกาเก่อเหล้าก็ปรากฏชัดมากขึ้นทุกที ทั้งคู่ต่างก็หวังทำสิ่งที่เป็ประโยชน์แท้จริงแก่ราชสำนักและราษฎร ต่างก็มีอุดมการณ์อยากเห็นบ้านเมืองสงบสุข รุ่งเรือง ทว่าคนหนึ่งออกไปทางตะวันออก อีกคนกลับเห็นว่าทางตะวันตกถูกต้องกว่า ต่างปรารถนาจะเป็นหัวหน้าของสภาขุนนาง เพื่อให้ผู้อื่นทำตามแนวทางของตนเอง

ในช่วงต้นๆ จิงซุ่นฮ่องได้พึ่งพาเกาเก่อเหล้ามากกว่า ต่อมาเงินถึงเจียนอาศัยความสามารถของเขาค่อยๆ ชนะใจจิงซุ่นฮ่องได้ ยิ่งตอนหวาหยางแต่งงานกับเงินจิ้งจก จิงซุ่นฮ่องได้ก็มีแผนที่จะให้เกาเก่อเหล้าเกษียณอายุราชการ เลื่อนขั้นเงินถึงเจียนขึ้นมาเป็นราชเลขาธิการแทนแล้ว

น่าเสียดายที่ฮุยหนิผู้เฒ่าสกุลเงินมาจากไปเสียก่อน ทำให้เงินถึงเจียนจำต้องกลับบ้านเก่าเพื่อไว้ทุกข์ให้ผู้เป็นมารดา ด้วยเหตุนี้เกาเก่อเหล้าจึงเป็นราชเลขาธิการต่ออีกสองปี

ทว่ายามนี้เงินถึงเจียนกลับมาแล้ว ขุนนางใหญ่ทั่วทั้งราชสำนักต่างรอดูว่าจิงซุ่นฮ่องจะได้เลือกทำเช่นไร

จิงซุ่นฮ่องได้ไม่ค่อยเข้ามายุ่งวุ่นวายกับงานบริหารสักเท่าไรนัก ทุกสิ่งอย่างล้วนมอบหมายให้กับสภาขุนนางที่พระองค์ไว้วางใจจัดการ หากไม่ใช่เพราะทางสภาขุนนางต้องการให้พระองค์เข้าร่วมรับฟัง จิงซุ่นฮ่องได้ก็ปรารถนาจะนอนกลางวันกกกอดเหล่านางสนมมากกว่า

ทว่าวันนี้พระองค์มีเรื่องบางอย่างที่ต้องประกาศ

จึงซ่อนอยู่ใต้ประตูปูบนบัลลังก์มังกร มองดูเกอเหล่ทั้งสองที่ยืนอยู่หน้าสุด

เกาเกอเหล่เข้าใจความคิดอ่านของจึงซ่อนได้ดี ในเวลานี้พอเห็นฝ่าบาททำเลื่องมาทางตนก็รู้สึกไม่พอใจขึ้นมาทันควัน สองตากลุบลงใบหน้าชราเฉาขาวดั่ง มุมปากมึ่มแน่น เหวหลังเหยียดตรง เผยความรู้สึกไม่พอใจออกมาหมดสิ้น คนอื่นไม่กล้าซักสีหน้าใส่ซ่อนแต่ แต่เขากล้า เขาเคยเป็นอาจารย์ของฮ่องเต้มาก่อน ตอนที่จึงซ่อนอยู่ยังเป็นฮ่องเต้ เขาเคยวางแผนออกอุบายช่วยเหลืออีกฝ่ายไม่น้อย จึงซ่อนอยู่ได้ในเวลานั้น พบเจอเรื่องอะไรล้วนมาขอคำชี้แนะจากเขา

ฮ่องเต้เลอะเลือนผู้นี้คงครองบัลลังก์นานเกินไปแล้วจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องราวในนอกราชสำนักตลอดสองปีนี้ก็ได้มีปัญหายุ่งยากมากมายอะไรผนวกกับถูกเงินถึงเจียนตบตาจนยกองค์หญิงหาหยางให้อภิเษกสมรสกับบุตรชายคนที่สี่ที่ไม่เคยมีความดีความชอบใดๆ มีหน้าซำยังคิดจะไล่เขากลับบ้านแล้วตั้งเงินถึงเจียนขึ้นมาเป็นราชเลขาธิการแทน!

เกาเกอเหล่เดือดดาล เพียงแต่อีกฝ่ายอย่างไรก็เป็นฮ่องเต้ เขาไม่อาจผรุสวาทคำทอ

เขาหวังเพียงแค่จึงซ่อนอยู่จะเบิกตากว้าง ระลึกถึงความดีความชอบที่เขาสร้างสมมาตลอดสองปีนี้ ไม่ถูกชิงเอาไปกับเงินถึงเจียนตบตาอีกต่อไป!

เพียงไม่นานสายตาของจึงซ่อนอยู่ก็ไปหยุดอยู่บนตัวเงินถึงเจียนที่ยืนอยู่ข้างเกาเกอเหล่

เงินถึงเจียนหลังเหวเหยียดตรงขึ้นเช่นกัน อารมณ์สีแดงขับดันใบหน้าของเขาให้แดงามดั่งหยก หนวดเครายาวจรดอกเรียบลื่นงามสง่า ไม่ต่างอะไรกับเซียนเทพลัทธิเต๋าในภาพวาด

ถึงจิ้งชุ่นฮ่องเต๋จะไม่ได้พบเจอเงินถึงเจี้ยนนานถึงสองปีกว่า ทว่า ชาวคราวจากทางหลังใจกลับไม่เคยขาด

บุตรสาวเขียนจดหมายขึ้นชมเงินถึงเจี้ยน บอกว่าอีกฝ่ายไม่เกรงกลัวอันตรายนำชาวบ้านในท้องที่อพยพหนีน้ำท่วม อีกทั้งยังกล้าจัดการกับน้องชายน้องสะใภ้ที่ละโมภโลภมากกับหลานชายของตนเองที่ทำตัวเป็นอันธพาลรังแกชาวบ้านอย่างไม่เห็นแก่คำว่าญาติพี่น้อง

เงินถึงเจี้ยนเองก็มีความกล้าที่จะพลิกโฉมกององครักษ์หลังใจเสียใหม่ นอกจากอำนาจบารมีของพ่อตาผู้เป็นฮ่องเต๋อย่างพระองค์แล้ว ก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าส่วนหนึ่งมาจากการอบรมสั่งสอนบุตรชายของเงินถึงเจี้ยน

ยิ่งไปกว่านั้นด้วยเพราะบุตรสาวต้องตามเงินถึงเจี้ยนไปไว้ทุกซอกที่หลังใจ ถึงทำให้นางจับพลัดจับผลูสามารถกำจัดการนองตัวได้อย่างเยี่ยงอ่องได้สำเร็จ ช่วยให้มีเงินเข้าท้องพระคลังเพิ่มขึ้นหลายหมื่นตำลึง

เรื่องเหล่านี้บ่งบอกถึงสิ่งใด นี่แสดงให้เห็นว่าเงินถึงเจี้ยนไม่เพียงมีความสามารถด้านการบริหาร แต่ดวงชะตาของเขายังรุ่งเรืองเป็นพิเศษอีกด้วย!

อีกอย่างก่อนเงินถึงเจี้ยนจะไปจากเมืองหลวง จิ้งชุ่นฮ่องเต๋เองก็เคยบอกอีกฝ่ายเป็นนัยๆ ว่าจะเก็บตำแหน่งราชเลขาธิการนี้ไว้ให้ ตอนนี้นั่นคนกลับมาแล้ว ฮ่องเต๋อย่างพระองค์ย่อมไม่อาจคืนคำ

ด้านหนึ่งเพราะรู้สึกขัดหูขัดตาเกาเก้อเหล่าที่มักซัดสีหน้าต่อหน้าตนเองอยู่เสมอ อีกด้านหนึ่งเพราะขึ้นชมเงินถึงเจี้ยน ดังนั้นเพียงไม่นานจิ้งชุ่นฮ่องเต๋ก็ตัดสินใจได้

จิ้งชุ่นฮ่องเต๋บอกว่าเกาเก้อเหล่าอายุมากแล้ว หูตาฝ้าฟางไม่มีเรี่ยวแรง กำลังช่วยพระองค์บริหารบ้านเมืองอีกต่อไป แล้วเช่นนั้นเกาเก้อเหล่ายังจะ

พูดอะไรได้อีก

จึงซ่อนฮ่องเต้ขึ้นกรานต้องการให้เขาไป ตอนนี้อย่างน้อยก็ยังยกเหตุผลขึ้นมาช่วยรักษาน้ำใจ หากเกาเก่อเหล่ายังทำคอแข็งไม่เห็นด้วย ถึงตอนนั้นจึงซ่อนฮ่องเต้คงได้มอบผ้าแพรให้เขาสำเร็จโทษตนเองเป็นแน่!

"ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ทรงเมตตา!"

เกาเก่อเหล่าคุกเข่าลงกับพื้น ย้อนคิดถึงเรื่องราวต่างๆ นานาในอดีต น้ำตาก็หลั่งรินออกจากหางตา

เงินถึงเจียนค้อมกายประคองอีกฝ่ายขึ้น

เกาเก่อเหล่าส่งเสียงประชดเย็นชาออกมาคราหนึ่งก่อนจะสะบัดแขนเสื้อเดินจากไป ตอนผ่านพวกเงินจิ้งจกที่อยู่ตรงกลาง เกาเก่อเหล่าก็ส่งเสียงประชดหนักหน่วงออกมาอีกครา

อันที่จริงเงินป่อจกซึ่งดำรงตำแหน่งขุนนางบันชั้นสี่ก็กำลังยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเงินจิ้งจกผู้เป็นน้องชาย

แน่นอนว่าเกาเก่อเหล่าต้องมองเห็นเขาด้วยเช่นกัน เพียงแต่เพราะรู้ว่าเงินป่อจกอาศัยความสามารถของตนเองสอบเป็นจ้วงหยวน มีความรู้ความสามารถแท้จริง จึงไม่ได้ส่งเสียงประชดหยันยับไล่อีกฝ่าย

เงินป่อจกไม่รับน้ำใจของเกาเก่อเหล่า เขาชำเลื่องมองไปทางน้องสี่เงียบๆ

เงินจิ้งจกยืนอยู่ทางนั้นสีหน้าท่าทางเคร่งขรึม ร่างกายสูงตระหง่านตั้งต้นสน เพราะไม่มีเรื่องอันใดให้พูด ดังนั้นเขาจึงหลุบตาลง ตามองจุมูกจุมูกมองใจ ดูสงบนิ่งและสำรวมเป็นอย่างยิ่ง

พอเกาเก่อเหล่าจากไป จึงซ่อนฮ่องเต้ก็ประกาศเรื่องที่สองซึ่งก็คือการตั้งเงินถึงเจียนขึ้นเป็นราชเลขาธิการสภาขุนนาง

หลังจากนั้นจึงชวนน้องเต็กภัยงานบริหารบ้านเมืองใส่มือของเงินถึงเจี้ยน ส่วนพระองค์ก็ทำเพียงนั่งมอง

ครั้นการประชุมราชกิจเข้าเสร็จสิ้น จึงชวนน้องเต็กเรียกตัวเงินถึงเจี้ยน เงินป๋อจ และเงินจิ้งจงไปพบที่ห้องทรงพระอักษร

จึงชวนน้องเต็กเชื่อถือไว้วางใจเงินถึงเจี้ยนยิ่งยวด จึงอนุญาตให้เขา จัดการทุกอย่างตามที่เห็นสมควร ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังอันใด

ส่วนเงินป๋อจที่อยู่ในวัยสามสิบกว่าปี จึงชวนน้องเต็กู้สึกว่าถึงเวลา ที่ต้องเปลี่ยนตำแหน่งให้อีกฝ่ายได้แล้ว หากคอยตัดสินใจอยู่ในศาลตำหนัก ไปเรื่อย ๆ วันหน้าย่อมไม่เป็นผลดีต่อการเลื่อนตำแหน่ง

เงินจิ้งจงมักพูดเสมอว่าเพราะหาทางขึ้นชมเงินถึงเจี้ยนถึงได้ ปฏิบัติต่อคนอื่น ๆ ในสกุลเงินเป็นอย่างดีเหมือนกับคำพูดที่ว่าเมื่อรักเรือน ย่อมรักอีกาบนหลังคาเรือนด้วย จึงชวนน้องเต็กเองก็เช่นกัน

เมื่อตอนเงินจิ้งจงวัยสิบแปดปีกลับมาจากหลังใจว เงินถึงเจี้ยน ยังไม่ทันคิดว่าจะจัดการกับผู้เป็นบุตรเช่นไร พอจึงชวนน้องเต็กได้ยินข่าว ก็จัดการจับเงินจิ้งจงโยนเข้าไปยังหน่วยองครักษ์เสื้อแพร มอบตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้บัญชาการชั้นสี่ให้ ทั้งหมดนี้ก็เพราะต้องการให้เกิดริตเงินถึงเจี้ยน

แม้จะยังไม่รู้ขีดถึงความสามารถของเงินจิ้งจง จึงชวนน้องเต็กเล่าเอียง เช่นนี้แล้ว กับเงินป๋อจนั้นจึงชวนน้องเต็กยื่นมือยกบ่มเพาะปลูกฝังให้เขา เข้าไปทำงานอยู่ในสภาขุนนาง ส่วนท้นฮวาเงินเขียวคงอายุยังน้อย ยัง สามารถฝึกฝนต่อได้อีกสักสองสามปี

ความคิดเรื่องเลื่อนตำแหน่งของจิ้งชวนน้องเต็กนี้เรียกได้ว่าสามารถ เห็นได้ชัดแจ้ง เหตุผลของการเลื่อนตำแหน่งหรือก็เพียบพร้อม ชั่วระยะเวลา หนึ่งปีครึ่งที่ผ่านมา ความดีความชอบของเงินป๋อจในฐานะเจ้าเมืองหลังใจว

เรียกได้ว่าโดดเด่นเกริกก้อง

ทว่าเงินป๋อจกลับคุกเข่าพูดอย่างนอบน้อม "ขอพระทัยฝ่าบาท ที่ทรงเมตตา เพียงแต่กระหม่อมปณิธานตั้งมั่นอยู่ที่การตัดสินใจ มุ่งมั่นที่จะไม่ให้มีคดีความใดในใต้หล้าที่ถูกตัดสินอย่างผิดพลาด ไม่ปล่อยให้คดีความใดคลุมเครือไม่กระจ่าง ขอฝ่าบาททรงเมตตาให้กระหม่อมได้สมปรารถนาด้วยเถิดพะย่ะค่ะ"

จึงขุ่นฮ้องเตี้ยก้ม ทอดตามองไปทางเงินถึงเจียนแล้วถามอย่างใคร่รู้ "แต่ไหนแต่ไรมีเพียงขุนนางคิดหาทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เลื่อนขั้น แต่เจ้ากลับอยากจะอยู่ในศาลต่ำหลังต่อ หรือว่าชาตินี้ไม่อาจนึกเปลี่ยนตำแหน่ง?"

เงินป๋อจเงยหน้า สบตากับจึงขุ่นฮ้องเตี้ยพลางกล่าว "หากสามารถทำงานอยู่ในศาลต่ำหลังได้จนเฉาชรา เช่นนั้นก็นับเป็นวาสนาของกระหม่อมแล้วพะย่ะค่ะ"

เงินถึงเจียนเอ่ยต่อ "พลฝ่าบาท บุตรชายคนโตของกระหม่อม นิสยตรงไปตรงมา ไม่ถนัดคบหาผู้คน ไปทำงานอยู่ในหกกรมเกรงว่าจะพลั้งปากล่วงเกินผู้อื่น มิสู้ปล่อยให้เขาได้แสดงความสามารถในศาลต่ำหลังจะเหมาะสมกว่า"

จึงขุ่นฮ้องเตี้ยก็เข้าใจอุปนิสัยของเงินป๋อจดีเช่นกัน รู้ว่าทั้งสองพ่อลูกพูดนั้นเป็นความจริงจึงตกลงรับปาก ครั้นนึกขึ้นได้ว่าสมัยก่อนเคยมีเรื่องพ่อลูกกุมอำนาจในสภาขุนนางมาก่อน พระองค์ก็ยิ่งชื่นชมในตัวเงินถึงเจียนสองพ่อลูกมากขึ้นไปอีก

สุดท้ายจึงขุ่นฮ้องเตี้ยก็มองไปทางเงินถึงจิงราชบุตรเขยแล้วยิ้มกล่าวว่า "อยู่ที่หลังจิงราชบุตรเขยได้สร้างความดีความชอบไว้มิใช่น้อย เราอย่าต้องตรากตรำให้ เจ้าคิดเห็นเช่นไร"

เงินถึงเจียนกับเงินป้อจต่างนึกกังวลขึ้นมาเล็กน้อย

คนหนึ่งเป็นบิดา คนหนึ่งเป็นพี่ชายผู้เปรียบเสมือนบิดา ทั้งสองต่างเป็นกังวลกลัวเงินจิ้งจกที่ 'เพิ่งเข้าสู่แวดวงขุนนาง' จะพูดอะไรผิดออกมา

เงินจิ้งจกมองจิ้งชุ่นฮ่องเต๋ พูดอย่างนอบน้อม "กระหม่อมเป็นเพียงผู้ฝึกยุทธ์ หาได้เข้าใจการบริหารบ้านเมืองไม่ ปรารถนาแค่เพียงแค่อฝึกทหารให้ฝ่าบาทเท่านั้นพะย่ะค่ะ"

ขณะที่จิ้งชุ่นฮ่องเต๋ยังคงครุ่นคิดถึงความหมายของเงินจิ้งจก เงินถึงเจียนกลับหันมาตำหนิบุตรชายเสียงแข็ง

"ขุนนางผู้นี้ในราชสำนักมีอยู่มากมาย ไหนเลยต้องให้เจ้าฝึกฝนทหารให้ฝ่าบาท กล้าพูดจาเหลวไหลเบี่ยงพระพักตร์เช่นนี้ ยังไม่คุกเข่าขอพระราชทานอภัยอีก!"

เงินจิ้งจกคุกเข่า ทว่าสีหน้าท่าทีกลับไม่ค่อยคิดจะขอพระราชทานอภัยแต่อย่างใด สายตาแน่วแน่มองไปทางจิ้งชุ่นฮ่องเต๋ที่อยู่หลังโต๊ะทรงพระอักษร

จิ้งชุ่นฮ่องเต๋โบกมือไปทางเงินถึงเจียน ก่อนจะบอกให้เงินจิ้งจกลุกขึ้นถามเขาด้วยสีหน้าอ่อนโยน "เจ้าคิดจะฝึกทหารอะไร"

เงินจิ้งจกเอ่ยตอบว่า "หน่วยองครักษ์เสื้อแพรอยู่ในการดูแลของฝ่าบาท ทหารองครักษ์แต่ละนายล้วนเป็นยอดฝีมือ กระหม่อมอยู่ที่นั่นไม่ได้มีประโยชน์อันใด ดังนั้นกระหม่อมจึงใคร่ทูลขอฝ่าบาทให้ย้ายกระหม่อมไปอยู่ที่กององครักษ์หน่วยอื่น ยิ่งเป็นหน่วยที่แย่ที่สุดในกององครักษ์หลวง ทั้งยี่สิบหกหน่วยก็ยิ่งดี มีแต่เช่นนี้กระหม่อมถึงจะสามารถแสดงความสามารถได้"

จิ้งชุ่นฮ่องเต๋ยกยิ้มมองไปทางเงินถึงเจียน

เงินถึงเจียนยังคงมีสีหน้าโกรธซึ่ง แน่ใจว่าเป็นความโกรธที่มีต่อผู้เป็นบุตรชาย "เหลวไหล ทหารกององครักษ์หลวงทั้งสี่สิบหกหน่วยล้วนเป็นบุรุษแข็งแกร่งกำยำที่ได้รับการคัดสรรมาจากทั่วหล้า แต่ละคนฝีมือไม่ธรรมดา ไม่ว่าจะสู้เลือกใครมาก็ใช้ว่าจะด้อยกว่าเจ้า เช่นนี้แล้วเจ้าถือดีอะไรไปบังคับบัญชาพวกเขา หรือเพราะเจ้าคิดว่าตนเองเป็นราชบุตรเขยเลยคิดว่าเหนือกว่าพวกเขา ไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตา!"

เงินจึงจะไม่แม้แต่จะมองผู้เป็นบิดา คำพูดทั้งหมดของอีกฝ่ายล้วนเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

ท่าทีของเงินถึงเจียนทำเอาจิ้งชุ่นฮ้องแต้ก้ำ กระทั่งภรรยาไท่ชาน ถล่มลงตรงหน้าก็ยังทำเงินเกอเหล่าน้ำเปลี่ยนสีไม่ได้ไม่ใช่หรือไร จิ้งชุ่นฮ้องแต่รู้จักเงินถึงเจียนมาเกือบจะสามสิบปีแล้ว แต่พระองค์ยังไม่เคยเห็นอีกฝ่ายถูกขุนนางคนใดทำให้เดือดดาลจนเอ่ยปากตำหนิออกมาตรงๆ เช่นนี้มาก่อน

เงินเกอเหล่ววางตนสุขุมลุ่มลึกมาโดยตลอด แม้ในยามโต้เถียงกับคนก็ยังเต็มไปด้วยเหตุผล คงมีเพียงตอนสั่งสอนบุตรชายเท่านั้นที่จะพูดจาไร้มารยาท ไม่เกรงอกเกรงใจเช่นนี้

หลังมองดูความสนุกสนานตรงหน้าจบบ จิ้งชุ่นฮ้องแต่ก็ลูบเคราพลาถกล่าวกับเงินถึงเจียน "กององครักษ์หลวงทั้งสี่สิบหกหน่วย หน่วยที่อยู่ใต้การควบคุมโดยตรงของเราคือหน่วยองครักษ์เสื้อแพร ส่วนกององครักษ์อื่นๆ ล้วนอยู่ภายใต้การดูแลของกรมทหาร รายละเอียดสถานการณ์เป็นเช่นไรเราเองก็ไม่ทราบแน่ชัด เกอเหล่ว ไหนลองบอกให้เราฟังหน่อยสิว่าหน่วยใดที่อ่อนด้อยที่สุด"

เงินถึงเจียนในใจสั่นสะท้าน

ไท่จูกับเจิงจูกำหนดให้กององค์กรฯหลวงทั้งยี่สิบหกหน่วยเป็น กององค์กรฯที่ขึ้นตรงต่อฮ่องเต้ ไม่ว่าจะเป็นการจัดการดูแลหรือโยกย้าย ล้วนอยู่ภายใต้การตัดสินใจของฮ่องเต้ เพียงแต่ต่อมาเพราะเคยมีฮ่องเต้ กริธาทัพออกศึกด้วยตนเอง สุดท้ายไม่เพียงถูกศัตรูจับกุมตัวได้ ยังทำเอา เหล่าทหารฝีมือดีจากกององค์กรฯหลวงทั้งยี่สิบหกหน่วยพังพินาศไปกว่าครึ่ง นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเหล่าขุนนางทั้งหลายจึงไม่กล้าให้ฮ่องเต้ควบคุม กำลังทหารอีก นอกจากองค์กรฯเสื้อแพรแล้ว กององค์กรฯที่เหลือ ทั้งยี่สิบห้าหน่วยล้วนทยอยกลับคืนสู่มือของกรมทหาร

คำพูดสบายๆ ของจึงจุ่นฮ่องเต้ประโยคนี้นี้ หรือจะมีความหมายแฝงว่า อยากดึงอำนาจการควบคุมกององค์กรฯหลวงทั้งยี่สิบหกหน่วยกลับคืนมา? เป็นเพราะเจ้าสี่เท้าๆ จะพูดเรื่องนี้ขึ้นมาด้วยเหตุใด!

ถึงในใจจะเต็มไปด้วยความรู้สึกสับสน ทว่าสีหน้าของเจินถึงเจียน กลับยังคงสงบนิ่ง หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งเขาก็ตอบจึงจุ่นฮ่องเต้

"ทูลฝ่าบาท นิ้วมือทั้งสิบของคนเรายาวสั้นไม่เท่ากัน กององค์กรฯ ทั้งยี่สิบห้าหน่วยเองก็ย่อมมีความแข็งแกร่งแตกต่างกันบ้าง หลี่เจิ้งหยวน ผู้บัญชาการกององค์กรฯฝ่ายซ้ายดำซิงยามนี้อายุเลยหกสิบปีแล้ว บางที อาจเพราะกำลังกายกำลังใจไม่พร้อม ในการแข่งขันประลองยุทธ์ระหว่าง กององค์กรฯหลวงหลายครั้งที่ผ่านมา กององค์กรฯฝ่ายซ้ายดำซิงมักจะได้ คะแนนต่ำสุดอยู่เสมอ"

กององค์กรฯหลวงเหล่านี้ทุกๆ เดือนสิบเอ็ดจะมีการแข่งขันประลอง ความสามารถกัน แต่ละหน่วยจะคัดเลือกตัวแทนออกมาสิบคนเพื่อเข้าร่วม การแข่งขัน อันดับจัดเรียงตามผลการแข่งขัน

น่าสงสัยกององค์กรฯฝ่ายซ้ายดำซิง ไม่ว่าเมื่อไรก็มักจะรั้งท้าย

เป็นประจำ

ได้ยินจนถึงเจียนพูดเช่นนั้น จึงขุ่นข้องแค้นก็ขึ้นได้ทันที ขอเพียง
ได้เป็นที่หนึ่ง ไม่ว่าจะป็นอันดับหนึ่งจากหัวหรือจากท้ายก็มักจะทำให้คน
จดจำได้ลึกซึ้ง เหมือนอย่างที่จิงซุ่นฮ่องเต้ไม่อาจจำได้ว่ากององครักษ์ที่ได้
อันดับรองสุดท้ายนั้นอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ใด

"ในเมื่อหลี่เจิ้งหยวนเผ่าชาวแล้ว เช่นนั้นก็ให้ราชบุตรเขยรับตำแหน่งหน้าที่แทนก็แล้วกัน ให้เขาไปเป็นผู้บัญชาการอยู่ที่กององครักษ์ฝ่ายซ้าย
ดำรง"

จึงทูลฮองเต๋ารับสั่งอย่างไม่รีรอ

เงินถึงเจียนรีบตอบ "ฝ่าบาท กระหม่อมเกรงว่าทำเช่นนั้นไม่ได้
พะยะค่ะ ไม่ว่ากององครักษ์ฝ่ายซ้ายหรือด้านขวาจะอ่อนแอสักเพียงใดก็ยังเป็น
กององครักษ์หลวง ผู้บัญชาการต้องเป็นขุนนางชั้นสาม ราชบุตรเขยหาได้
มีคุณสมบัติไม่"

"หลังจากเจ๊หยวนมีคุณสมบัติ แล้วดูสีว่ากององค์กรฯฝ่ายซ้ายต่ำซิง ภายใต้การกำกับดูแลของเขาเป็นเช่นไร แม้ทัพเผ่าฯรวบรวมผิดชอบไม่ไหว ก็อย่าตำหนิหากเราจะให้โอกาสคนหนุ่ม ให้ราชบุตรเขยไปลองดูเถิด หาก การแข่งขันฤดูหนาวปีนี้กององค์กรฯฝ่ายซ้ายต่ำซิงยังคงเป็นอันดับสุดท้าย เหมือนเก่า เราค่อยย้ายราชบุตรเขยไปทำงานอื่น"

พอได้ยินเช่นนั้นเงินจึงงกก็พูดอย่างกระจ่างขัด "ขอพระทัยฝ่าบาท
ที่ไว้วางพระทัย กระหม่อมจะไม่ทรยศต่อความไว้วางพระทัยของฝ่าบาท
แน่นอนพะย่ะค่ะ!"

จิงชุ่นฮ่งเต๋ยกยิม

เงินจึงเป็นบุตรชายของเงินถึงเจียนก็จริง แต่ในเวลาเดียวกันก็เป็น

ราชบุตรเขยของพระองค์ด้วยเช่นกัน

ถึงเงินถึงเจี้ยนจะไม่ชมชอบบุตรชายคนนี้ แต่พระองค์ก็ยังให้ความใส่ใจขอเพียงเงินจ้จงรับหน้าที่กำกับดูแลกององครักษ์ฝ่ายซ้ายด้าซิงไว้ได้และยอมฟังคำสั่งของพระองค์ ถึงตอนนั้นกององครักษ์ฝ่ายซ้ายด้าซิงยอมกลับมาเป็นกององครักษ์ที่ขึ้นตรงต่อฮ่องเต้อีกครั้ง

ด้อย้าบ

守寡后我重生了 3
Shou Gua Hou Wo Chong Sheng Le 3

ชาตินี้ข้าจะรักท่านให้มาก 3
เชี่ยวชาญเหริน เขียน
สนสรณญ แปล

จำนวน 400 หน้า
ราคา 459 บาท

《守寡后我重生了》(Shou Gua Hou Wo Chong Sheng Le)

Copyright © 笑佳人 (Xiao Jia Ren)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3423-1

ภาพประกอบ 桃可可
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

หลังจากเปลี่ยนชะตาครอบครัวสามีได้สำเร็จ
'หว่าหยาง' กับ **'เจินจิ้งจง'** ได้กลับมาเมืองหลวงอีกครั้ง
แต่คราวนี้... นางมีภารกิจสำคัญที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม

เพื่อป้องกันมิให้องค์รัชทายาทสะสมความแค้นต่อท่านอาจารย์
นางจึงหาโอกาส 'ให้บทเรียน' แก่พ่อสามีสักครา
เพื่อที่วันหน้าความเข้มงวดของเขาคือจะไม่ชักนำภรรยาสุด
ปลางวางแผนขัดขวางการคัดเลือกพระสนมใหม่...
เพื่อป้องกันมิให้ฮ่องเต้ผู้เป็นบิดาต้องสวรรคตจากหญิงงาม!

ชาตินี้เจินจิ้งจงไม่ได้พูดประโยคนั้นออกมาอีก
และนางเองก็จะไม่ยอมให้เขาไปตายอยู่ในสนามรบตั้งแต่ยังหนุ่มอีกเช่นกัน
ขอเพียงเสด็จพ่อยังมีชีวิตอยู่ อวี้อ้องไถ่ถอนนางนั้นยอมไม่กล้าก่อกบฏ

การเปลี่ยนชะตาครั้งใหญ่กำลังจะเริ่มดันขึ้นแล้ว!

香江
文學城
WWW.JWC.NET

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Ins. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

มหากาพย์รัก

ISBN 978-616-06-3423-1

9 786160 634231

ราคา 459 บาท